

Fimmtudaginn 14. mars 1996.

Nr. 410/1994.

Guðfinnur Einarsson

(Baldur Guðlaugsson hrl.)

gegn

Þrotabúi Einarss Guðfinnssonar hf.

(Páll A. Pálsson hrl.)

Gjaldþrotaskipti. Riftun. Óvenjulegur greiðslueyrir.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson og Gunnlaugur Claessen og Eiríkur Tómasson prófessor.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 27. september 1994. Hann krefst sýknu af öllum kröfum stefnda, en til vara, að til-dæmd greiðsla til stefnda verði felld niður eða lækkuð. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

I.

Bú Einarss Guðfinnssonar hf. var tekið til gjaldþrotaskipta 15. febrúar 1993, en félaginu hafði verið veitt heimild til greiðslustöðvunar 23. október 1992. Er frestdagur við skiptin 22. sama mánaðar. Fyrir þann tíma mun áfrýjandi hafa myndað inneign á viðskipta-reikningi sínum hjá félaginu, bæði með beinum greiðslum inn á reikninginn og með færslu hluta af launum sínum á hann. Fyrir héraðsdómi var málalátibúnaður stefnda á því reistur, að áfrýjandi hefði fengið inneign sína á reikningnum greidda á seinni helmingi árs 1992 með því að láta millifæra í bókhaldi félagsins lækkun inn-eignarinnar á móti kröfum félagsins á hendur tveimur sonum og tveimur bræðrum áfrýjanda. Hafi áfrýjandi þannig tekið kröfur félagsins á hendur nefndum skyldmennum sínum sér til eignar og þær verið jafnaðar út gagnvart félaginu með skuldajöfnuði við hluta inn-eignar áfrýjanda hjá því. Af hálfu áfrýjanda var í héraði ekki hreyft athugasemdum við þessari lýsingu málavaxta.

Fyrir Hæstarétti hefur áfrýjandi lýst atvikum með öðru móti. Hann telur nú, að líta beri svo á, að hann hafi árið 1991 framselt

hluta inneignar sinnar hjá félaginu til nefndra skyldmenna sinna, en þau hafi síðan nýtt sér hana til að lýsa yfir skuldajöfnuði við kröfur félagsins á hendur þeim. Sjálfur hafi áfrýjandi enga greiðslu fengið frá félaginu og því síður frá sonum sínum og bræðrum, enda ekki verið til þess ætlast. Af þessum sökum sé málsókn stefnda ranglega beint að sér, enda hafi borið að beina riftunarkröfunni að nefndum skyldmönnum áfrýjanda, sem hafi lýst yfir skuldajöfnuðinum nokkru fyrir frestdag. Telur áfrýjandi öllum skilyrðum fullnægt, svo að skuldajöfnuður af hálfu sona sinna og bræðra teljist heimill.

Stefndi mótmælir því, að þessi nýja málsástæða áfrýjanda fái komist að í málinu. Henni hafi ekki verið hreyft við meðferð þess í héraði, sem fullt tilefni hefði þó verið til, hefði áfrýjandi talið rétt, að um málið yrði fjallað á þessum grundvelli. Stefndi mótmælir enn fremur réttmæti þessarar lýsingar málavaxta, sem hvergi finnist stoð fyrir í gögnum málsins. Vísar hann meðal annars um það til framburðar áfrýjanda sjálfs, er hann gaf skýrslu fyrir dómi.

Skilyrði eru ekki til, að hin nýja málsástæða áfrýjanda komi til álita við úrlausn málsins, sbr. 2. mgr. 163. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, svo sem henni var breytt með 17. gr. laga nr. 38/1994. Þegar af þeirri ástæðu verður ekki fallist á kröfur áfrýjanda á þessum grundvelli.

II.

Stefndi reisir kröfur sínar meðal annars á þeirri málsástæðu, að greiðsla Einars Guðfinnssonar hf. á skuld sinni við áfrýjanda með fjárkröfum félagsins á hendur nánnum skyldmönnum hans hafi verið innt af hendi með óvenjulegum greiðslueyri í skilningi 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o. fl. Verður fallist á þau sjónarmið stefnda og jafnframt kröfu hans um riftun greiðslunnar, sem fram fór með millifærslum 14. júlí og 30. september 1992. Hefur þá verið til þess litið, að ósönnuð er sú staðhæfing áfrýjanda, að um greiðslu með þessum hætti hafi verið samið þegar í upphafi, er kröfurnar urðu til. Einnig er ósönnuð sú staðhæfing hans, að umræddar millifærslur í bókhaldi hafi dregist fyrir mistök.

III.

Áfrýjandi krefst þess til vara, að hafnað verði kröfu stefnda um greiðslu samkvæmt 1. mgr. 142. gr. laga nr. 21/1991, jafnvel þótt fallist

yrði á riftunarkröfu hans. Til stuðnings varakröfu sinni vísar áfrýjandi til 144. gr. sömu laga. Samkvæmt þeirri grein skuli skila greiðslum til baka í þeim mæli, sem þær eru enn til, ef annar hvor aðila krefst, enda verði það gert án óhæfilegrar rýrnunar verðmæta. Báðir aðilar verði þá eins settir og greiðsla hefði aldrei farið fram, og stefndi ætti eftir sem áður kröfur á skyldmenni áfrýjanda. Krafan styðjist enn fremur við þau rök, að yrði greiðslukrafa stefnda tekin til greina, væri áfrýjanda í raun gert að greiða sömu fjárhæðina í annað sinn.

Þegar lítið er til ákvæða 144. gr. laga nr. 21/1991 og röksemda áfrýjanda að öðru leyti, verður á það fallist, að skilyrði séu til að taka varakröfu hans til greina. Samkvæmt því verða úrslit málsins á þann veg, að fallist er á kröfu stefnda um riftun, en hafnað kröfu hans um greiðslu úr hendi áfrýjanda. Ganga þannig til baka þær millfærslur, sem gerðar voru í bókhaldi Einars Guðfinnssonar hf. 14. júlí og 30. september 1992 og lýst er hér að framan.

Áfrýjandi skal greiða málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, eins og í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð:

Rift er greiðslu Einars Guðfinnssonar hf. á skuld við áfrýjanda, Guðfinn Einarsson, sem fram fór með millfærslum í bókhaldi félagsins 14. júlí og 30. september 1992, samtals að fjárhæð 3.382.742 krónur.

Áfrýjandi greiði stefnda, þrotabúi Einars Guðfinnssonar hf., samtals 200.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Vestfjarða 1. júlí 1994.

Ár 1994, föstudaginn 1. júlí, er á dómþingi Héraðsdóms Vestfjarða, sem háð er í dómsal embættisins að Hafnarstræti 1, Ísafirði, af Jónasi Jóhannssyni héraðsdómara, kveðinn upp dómur í málinu nr. E-161/1993: Þrotabúi Einars Guðfinnssonar hf. gegn Guðfinni Einarssyni, sem tekið var til dóms 27. júní síðastliðinn að loknum munnlegum málflutningi.

Málið höfðaði Páll Arnór Pálsson hæstaréttarlögmaður fyrir hönd þrotabús Einars Guðfinnssonar hf., kt. 660169-1489, Aðalstræti 21-23, Bolungarvík, á hendur Guðfinni Einarssyni, kt. 171022-4879, Völusteinsstræti 26,

Bolungarvík, með stefnu, út gefinni 2. nóvember 1993, sem birt var stefnda næsta dag, en málið var þingfest hér fyrir dómi 17. s. m.

Dómkröfur stefnanda eru svohljóðandi:

1. Að rift verði með dómi eftirfarandi greiðslum frá Einari Guðfinnssyni hf. til stefnda, samtals að fjárhæð 3.382.742 kr., sem fram fóru með milli-færslum í bókhaldi félagsins:
 - a) 14. júlí 1992 með inneign hjá Einari K. Guðfinnssyni, 1.670.590 kr.
 - b) 14. júlí 1992 með inneign hjá Haraldi Guðfinnssyni, 194.029 kr.
 - c) 30. september 1992 með inneign hjá Guðmundi Páli Einarssyni, 759.061 kr.
 - d) 30. september 1992 með inneign hjá Jónatani Einarssyni, 759.062 kr.
2. Þess er og krafist, að stefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda bætur, að fjárhæð 3.382.742 kr., með dráttarvöxtum samkvæmt 10., sbr. 12. gr. vaxtalaga nr. 25/1987, af 1.864.619 kr. frá 14. júlí 1992 til 30. september s. á., en af 3.382.742 kr. frá þeim degi til greiðsludags.
3. Loks er krafist málskostnaðar að skaðlausu úr hendi stefnda.

Dómkröfur stefnda eru þessar:

Aðallega krefst stefndi þess, að hann verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda í málinu, en til vara verði stefnukröfur lækkaðar verulega eða felldar niður. Í báðum tilvikum er krafist málskostnaðar úr hendi stefnanda að skaðlausu eftir mati réttarins.

Málavextir.

Með úrskurði Héraðsdóms Vestfjarða, upp kveðnum 15. febrúar 1993, var bú Einars Guðfinnssonar hf. í Bolungarvík (EG) tekið til gjaldþrotaskipta, en félagið hafði þá verið í greiðslustöðvun frá 23. október 1992. Telst frestdagur við skiptin 22. október s. á., en þann dag barst héraðsdómara beiðni um greiðslustöðvun. Skiptastjórar í þrotabúinu voru skipaðir hæstaréttarlögmennirnir Stefán og Páll Arnór Pálssynir. Birtu þeir fyrri innköllun til kröfuhafa í Lögbirtingablaðinu 3. mars 1993, en kröfúlýsingarfresti lauk 3. maí s. á. Eftir sölu helstu eigna töldu skiptastjórar ljóst, að ekkert myndi koma upp í almennar kröfur við úthlutun úr búinu, en þær gætu numið um 770.000.000 króna. Þá myndu forgangskröfur aðeins greiðast að hluta, en þær gætu numið allt að 130.000.000 króna. Greiddar búskröfur myndu hins vegar nema u. þ. b. 42.000.000 króna.

Stefndi var í stjórn EG á greiðslustöðvunartíma og hafði átt þar sæti frá því í maí 1991. Átti hann verulegar fjárhæðir inni hjá félaginu, nálega 5.000.000 króna að jafnaði árið 1991 og fram eftir ári 1992. Við athugun skiptastjóra á færslum á viðskiptareikningi stefnda hjá EG og reikningum

annarra, er tengjast hinu gjaldþrota félagi, segir stefnandi hafa komið í ljós, að umtalsverðar fjárhæðir höfðu verið bókfærðar til lækkunar á skuld félagsins við stefnda síðustu mánuði fyrir greiðslustöðvun og til þess notaðar inneignir félagsins hjá sonum og bræðrum stefnda. Voru þannig kreditfærðar 14. júlí 1992 1.670.590 kr. á viðskiptareikning Einars Kristins Guðfinnssonar, kt. 021255-4679, og 194.029 kr. á reikning Haralds Guðfinnssonar, kt. 251157-4649, samkvæmt fram lögðu bókunarskjali nr. 1751 og sömu fjárhæðir debetfærðar á viðskiptareikning stefnda hjá félaginu. Með færslunum voru þurrkaðar út inneignir félagsins hjá nefndum Einari Kristni og Harald. Þá voru 30. september 1992 kreditfærðar á viðskiptareikning Guðmundar Páls Einarssonar, kt. 211229-3069, 759.061 kr. og 759.062 kr. á viðskiptareikning Jónatans Einarssonar, kt. 010728-2239, og fjárhæðin 1.518.123 kr. debetfærð á reikning stefnda samkvæmt bókunarskjali nr. 3041. Samtals námu ofangreindar debetfærslur á viðskiptareikning stefnda 3.382.742 kr., og var greiðslum til stefnda, sem í þeim fólust, rift af hálfu þrotabúsins með bréfi skiptastjóra, dagsettu 20. október 1993.

Stefndi kveður inneign sína á viðskiptareikningi hjá EG hafa numið rúmum 5.700.000 króna í árslok 1990, en hún hafi verið til komin vegna beinna fjárgreiðslna hans inn á reikninginn undanfarandi tvö ár, auk þess sem laun hans hjá félaginu hafi verið millifærð á reikninginn og safnast þar upp. Tilgangurinn með inneigninni hafi einkum verið sá að nota hana til skuldajöfnunar við EG á móti skuldum á viðskiptareikningum tveggja sona stefnda, þeirra Einars Kristins og Haralds, og bræðra hans, þeirra Jónatans og Guðmundar Páls. Um þetta hafi bæði Einari Jónatanssyni, framkvæmdastjóra EG, og Gunnari Sigurðssyni, löggiltum endurskoðanda félagsins, verið kunnugt, en vegna örðugrar fjárhagsstöðu EG var af hálfu fyrirsvarsmanna félagsins talið óæskilegt, að nefndir hluthafar skulduðu því fjármuni. Innborganir stefnda hafi því beinlínis verið ætlaðar til að jafna skuldir sona sinna og bræðra við félagið árið 1991. Einhverra hluta vegna hafi umbeðnar millifærslur hins vegar ekki farið fram fyrr en 14. júlí og 30. september 1992. Stefndi kveður færslur sem þessar hafa áður verið gerðar innan félagsins, og hafi slíkt alls ekki verið óalgengt. Þannig hefði það viðgengist um nokkurt skeið, að millifærslur færu fram milli stefnda og sona sinna, sbr. fram lögð afrit viðskiptareikninga þeirra feðga fyrir árið 1988, en samkvæmt þeim hefðu 31. desember verið kreditfærðar samtals 900.000 kr. á viðskiptareikninga sonanna tveggja og sama fjárhæð debetfærð á viðskiptareikning stefnda hjá félaginu.

Vitnin Einar Kristinn Guðfinnsson, Einar Jónatansson og Gunnar Sigurðsson báru öll fyrir dómi, að það hefði verið skilningur stefnda og fyrir-

svarsmanna EG, að inneign stefnda á viðskiptareikningi sínum yrði þegar árið 1991 notuð til að jafna skuldir sona hans og bræðra við félagið, en af vangá hafi það ekki verið gert við reikningsskil í árslok 1991. Þá kom fram hjá endurskoðandanum, að fram hefði farið hlutafjárukning hjá EG árið 1991, en við það hefðu farið að myndast skuldir á viðskiptareikningum viðkomandi skyldmenna stefnda. Inneign stefnda hafi verið ætlað að mæta þessum skuldum. Vitnið kvað millifærslur sem þessar þó ekki hafa verið algengar innan EG og vissi ekki önnur dæmi þess, ef frá eru taldar færslur þær í árslok 1988, sem stefndi hefur borið um. Vitnin Einar Kristinn og Einar Jónatansson báru á hinn bóginn fyrir dómi, að sambærilegar færslur hefðu verið algengar innan félagsins, án þess þó að geta nefnt frekari dæmi þess.

Málsástæður og lagarök.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að stefndi hafi með millifærslum þeim, sem í stefnu greinir, fengið greiðslur upp í kröfur sínar á EG, en slíkar greiðslur síðustu sex mánuði fyrir frestdag séu riftanlegar samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga um gjaldþrotaskipti nr. 21/1991, ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri. Greiðslur í formi krafna á þriðja mann telur stefnandi óvenjulegar í skilningi téðra laga, og styðjist sú skoðun við dómafordæmi Hæstaréttar Íslands. Þá hafi stefndi ekki sýnt fram á, að slíkar greiðslur hafi verið venjulegar innan hins gjaldþrota félags. Með vísan til 1. mgr. 142. gr. gjaldþrotalaga beri því að dæma stefnda til að greiða þrotabúinu til baka fjárhæð jafnháa samanlagðri fjárhæð þeirra krafna, sem hann fékk til sín.

Stefnandi telur enn fremur, að rifta megi viðkomandi greiðslum á skuld EG við stefnda sjálfstætt samkvæmt 141. gr. gjaldþrotalaga, þar sem umræddar ráðstafanir skömmu fyrir greiðslustöðvun og yfirvofandi gjaldþrot hafi verið ótilhlýðilegar og stefnda til hagsbóta á kostnað annarra kröfuhafa í búinu. Samkvæmt því eigi stefndi að greiða stefnanda bætur á grundvelli 3. mgr. 142. gr. nefndra laga.

Stefnandi mótmælir því loks, að kröfur hans á hendur stefnda verði lækkadar með dómi, enda hafi stefndi ekki sýnt fram á ógjaldfærni sona sinna og bræðra og eigi því alla möguleika á að endurkrefja viðkomandi aðila um stefnukröfuna, ef slíkt hafi þá ekki þegar verið gert.

Stefndi reisir sýknukröfu sína í fyrsta lagi á því, að skilyrðum 1. mgr. 134. gr. gjaldþrotalaga, sem stefnandi reisi málsókn sína á, sé alls ekki fullnægt, enda hafi ekki verið um óvenjulegan greiðslueyri að ræða í skilningi téðs lagaákvæðis. Bendir stefndi hér á, að ekki hafi verið um beinar peningagreiðslur að ræða, heldur einungis millifærslur í bókhaldi EG, sem stefndi,

synir hans og bræður höfðu óskað eftir þegar í upphafi árs 1991, án þess þó að þær færu fram fyrr en síðla sumars 1992. Megi því gagnvart stefnda líta á umræddar færslur sem leiðréttingu á röngum færslum, enda hafi verið um það samið fyrir fram, að skuldir sona hans og bræðra yrðu greiddar með þessum hætti og þá sérstaklega víxilskuld sonarins Einars Kristins vegna hlutafjárkaupa í EG, sem numið hefði stórum hluta af skuld hans við félagið. Þá bendir stefndi og á, að slíkar millifærslur hefðu viðgengist innan EG um langan tíma og gætu því ekki talist óeðlilegar, eins og hér stæði á, en við túlkun síðastgreinds lagaákvæðis færi eftir atvikum og eðli viðskiptanna hverju sinni, sbr. dóm Hæstaréttar frá 18. nóvember 1993 í málinu nr. 247/1990.

Stefndi mótmælir því einnig, að riftun nái fram að ganga á grundvelli 141. gr. gjaldþrotalaga, og bendir á, að innborganir á viðskiptareikning sinn hafi ætíð verið hugsaðar til þess að greiða niður skuldir sona sinna og bræðra við EG. Skilyrði riftunar samkvæmt nefndri lagagrein sé því ekki um að ræða, þar sem innborganir stefnda voru bundnar slíku skilyrði. Þá hafi stefnandi hvorki sýnt fram á ógjaldfærni EG á þeim tíma, sem stefndi sannanlega óskaði eftir umræddum millifærslum, þ. e. í ársbyrjun 1991, né heldur að nefndar ráðstafanir hafi ráðið nokkru um ógjaldfærni félagsins.

Samkvæmt framanrituðu telur stefndi, að hafna beri riftunarkröfum stefnanda og þá um leið kröfu hans um endurgreiðslu til þrotabúsins, hvort heldur á grundvelli 1. eða 3. mgr. 142. gr. gjaldþrotalaga. Verði hins vegar fallist á riftunarkröfur í málinu, beri að líta svo á, að millifærslurnar gangi til baka í samræmi við 144. gr. gjaldþrotalaga og stefnandi eigi þá kröfu á hendur sonum stefnda og bræðrum, en krafa stefnda á hendur þrotabúinu rakni við að nýju.

Þá er því enn fremur haldið fram, að í raun hafi ekkert kröfuframsal orðið milli EG og stefnda, hvað varðar þær kröfur, sem félagið átti á syni stefnda og bræður vegna skulda þeirra á viðskiptareikningum sínum. Millifærslur í bókhaldi geti ekki talist kröfuframsal og þannig skapað virkt réttarsamband milli skyldmennanna. Meðan stefndi eigi þannig ekki beinan kröfurétt á hendur umræddum aðilum, verði því ekki með nokkru móti hægt að fallast á riftun gagnvart stefnda. Beri þegar af þeirri ástæðu að sýkna hann af öllum kröfum stefnanda í málinu.

Varakröfu sína reisir stefndi aðallega á því, að taka beri tillit til inneignar sonar síns, Einars Kristins, á eigin viðskiptareikningi í árslok 1992, samtals að fjárhæð 137.034 kr. Þá vísar stefndi jafnframt til heimildarákvæða 145. gr. gjaldþrotalaga, sem hann telur hér eiga við, enda hafi sannanlega legið fyrir beiðni frá stefnda um að millifæra inneign sína yfir til sona sinna og bræðra

miklum mun fyrir en gert var, en innan félagsins hafi verið litið á viðskiptareikninga þessara aðila sem eina heild. Samkvæmt þessu verði riftun að teljast afar ósanngjörn gagnvart stefnda.

Stefndi styður loks málskostnaðarkröfu sína við ákvæði XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991 og þá sérstaklega 129. og 130. gr. laganna.

Forsendur og niðurstaða.

Með millifærslum þeim í bókhaldi EG, sem um er að tefla í málinu, fékk stefndi greiðslu á verulegum hluta kröfu sinnar á hendur félaginu. Samhliða þessu féll niður kröfuréttur félagsins á hendur sonum stefnda og bræðrum, sem áður eru taldir. Nokkrum vikum síðar var félaginu veitt heimild til greiðslustöðvunar, en bú þess var síðan tekið til gjaldþrotaskipta 15. febrúar 1993. Um rétt hæð kröfu stefnda á hendur þrotabúinu hefðu gilt reglur 113. gr. gjaldþrotalaga og stefndi því ekkert fengið greitt upp í kröfuna við skipti. Sá háttur á skuldaskilum stefnda við EG, sem hér um ræðir, var honum og nánustu skyldmennum því bersýnilega til mikilla hagsbóta, en braut jafnframt í bága við hagsmuni stefnanda og grundvallarreglu gjaldþrotaskipta um jafnræði kröfuhafa.

Ágreiningslaust er, að krafa stefnda á hendur EG stofnaðist fyrir beinar peningagreiðslur inn á viðskiptareikning hans hjá félaginu svo og fyrir uppsöfnun launa vegna starfa í þess þágu. Var því um hreina fjárkröfu að ræða. Stefndi heldur því fram, að svo hafi verið um samið þegar árið 1991, að inn eignina skyldi nota til að jafna skuldir sona hans og bræðra við EG, og hafa meðal annars framkvæmdastjóri og löggiltur endurskoðandi félagsins staðfest þann skilning fyrir dómi. Sömu aðilar hafa einnig borið, að fyrir vangá eða mistök hafi umbeðnar millifærslur þó ekki farið fram fyrir en síðari hluta árs 1992. Greiðslustaða félagsins var þá slæm og ógjaldfærni yfirvofandi. Þegar þetta er virt og litið er á stjórnarsetu stefnda í EG, verður að telja, eins og hér stóð á, að greiðsla félagsins á skuld sinni við stefnda með fjárkröfum á hendur nánustu skyldmennum hans hafi farið fram með óvenjulegum greiðslueyri í skilningi 1. mgr. 134. gr. gjaldþrotalaga. Ósannað er, að slíkur greiðslumáti hafi almennt viðgengist innan félagsins, þótt þess hafi verið dæmi í árslok 1988, eins og leitt hefur verið í ljós af hálfu stefnda. Ber því með vísan til ofangreinds ákvæðis gjaldþrotalaga að fallast á kröfu stefnanda um riftun á umstefndum greiðslum EG til stefnda.

Stefnandi krefst í málinu bóta, sem nema samanlagðri fjárhæð þeirra krafna, sem greiddust með áðurgreindum millifærslum í bókhaldi EG, auk dráttarvaxta frá dagsetningu færslnanna. Af hálfu stefnda er krafist lækk-

unar eða niðurfellingar bóta, meðal annars með hliðsjón af ákvæðum 145. gr. gjaldprotalaga. Hefur þó ekki tekist að sýna fram á, að skilyrðum téðs lagaákvæðis sé fullnægt. Af riftuninni leiðir hins vegar, að lagaskilyrði eru til þess að koma að bótakröfu í málinu á grundvelli 1. mgr. 142. gr. gjaldprotalaga. Ber með vísan til framanritaðs að taka hana til greina að fullu með vöxtum, eins og krafist er.

Ætluð skuld EG við son stefnda, Einar Kristin, sem byggt er á til lækkunar á kröfum stefnanda, er máli þessu óviðkomandi. Kemur hún því ekki til álita við úrlausn þess.

Samkvæmt ofangreindum úrslitum ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn 100.000 kr.

D ó m s o r ð:

Rift er greiðslu á skuld stefnanda, þrotabús Einars Guðfinnssonar hf., við stefnda, Guðfinn Einarsson, sem fram fór með framangreindum millifærslum í bókhaldi EG dagana 14. júlí og 30. september 1992.

Stefndi greiði stefnanda 3.382.742 kr. með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga, af 1.864.619 kr. frá 14. júlí 1992 til 30. september s. á., en af 3.382.742 kr. frá þeim degi til greiðsludags.

Stefndi greiði stefnanda 100.000 kr. í málskostnað.
